

RÜDIGER BERTRAM

COOLMAN i JO

DIBUIXOS DE HERIBERT SCHULMEYER

**LLICÈNCIA
DIGITAL**

edicions
bromera

Ombres del passat

Imagineu-vos un maleter. Fa olor de benzina, petroli i mantes de llana velles i florides.

Us ho podeu imaginar?

Molt bé. Així ja podem continuar.

El maleter està tancat i només hi entra una mica de llum per una escletxa molt estreta. La mica de llum permet distingir els objectes que hi ha dins del maleter: una roda de recanvi, un triangle-senyal de perill, una caixa de primers auxilis i un rotlle de paper de cuina.

Ho capteu? Perfecte.

Fins aquí, tot és molt senzill. Però ara la cosa es complica. Entre tots aquests objectes hi ha un noi. Està lligat, però no té gens de por, sinó que està tranquil i controla la situació, encara que sembli desesperada.

El veieu?

Llavors ja deveu saber qui sóc.

Em dic Kai. Sóc el noi del maleter i no estic sol.

Al meu costat hi ha en Mike Taenner. En Mike Taenner és un famós actor de cinema, un d'aquells que,

a les seves pel·lícules d'acció, no té por de res, lluita contra deu dolents alhora i, naturalment, guanya.

A la pantalla, en Mike Taenner sempre guanya.

Ara, però, està tan lligat com jo i no demostra gens el seu coratge llegendari. De fet, tremola de por, perquè això no és una pel·lícula, sinó la vida real.

Amb la llum migrada que entra per l'escletxa, davant meu veig una taca vermella a la manta grisa de llana. Espero que la taca sigui d'un pot trencat de mermelada de maduixa i no pas el que ja em temo...

De sobte, el cotxe frena en sec. Com queestic lligat, no puc agafar-me enlloc i vaig a parar damunt de la manta. Tinc el nas just davant de la taca vermella i comprovo que la taca no és de mermelada de maduixa.

És de...

És de...

És de mermelada de gerds!

ODIO la mermelada de gerds, per les petites llavors que tota l'estona se't fiquen entre les dents.

I, com si no estiguéssim prou encaixonats, al maleter encara hi ha un altre individu. Un individu amb capa i antifaç.

Conec aquest individu.

El conec prou bé.

És en Coolman!

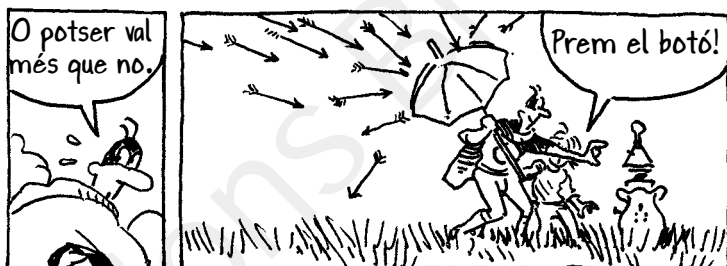
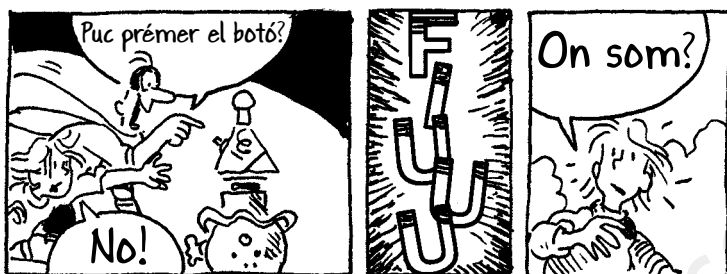
Coneixeu en Coolman?

És difícil, perquè jo sóc l'únic que el pot veure. M'acompanya des que vaig fer quatre anys i faria el que fos perquè això canviés. He fet tot el que he pogut per desempallegar-me'n. De debò. Però en Coolman sempre hi és, tant si vull com si no. És el meu destí i no puc fer res per evitar-ho.

I... Sorpresa, sorpresa! Ell també és el culpable que hagi de passar les últimes hores de la meua vida massa breu en companyia d'un tremolós actor de Hollywood en un maletger estret. Que com hi he anat a parar?

Ara us ho explicaré.

Cordeu-vos els cinturons, que posarem en marxa la màquina del temps.

En fi, això ha tornat a ser una espifiada típica d'en Coolman.

En Coolman té un talent insuperable per vessar-la en el moment menys adequat.

Segon intent. Però aquest cop ho faré jo.

Aparta les mans, Coolman!

Mig any abans:

Truquen a la porta. No sé per què, però sempre que em dutxo, truquen. És la primera llei infal·lible. La segona llei infal·lible és que, sempre que em dutxo, no hi ha ningú que pugui o vulgui anar a obrir la porta.

Els meus pares són al teatre, assajant. Tots dos són actors. L'Anti, la meva germana gran, és a la seva habitació, escoltant música. De fet, no sé si encara sent alguna cosa perquè té el volum dels auriculars tan fort que fa temps que hauria d'estar sorda. En tot cas, segur que no sent el timbre. I si el sent, li deu fer mandra aixecar-se.

En fi! Tornen a trucar. Què puc fer?

Tanco l'aigua i m'embolico amb una tovallola. Degotant com una aixeta que no tanca bé, travesso el passadís i obro la porta.

Davant meu hi ha un home calb amb un vestit de color blau cel i una maleta de pell de color marró al seu costat.

—No necessitem res —li dic ràpidament, perquè no comprem mai res als venedors que van per les cases.

Una vegada, el pare es va deixar encolomar una loció contra la caiguda dels cabells que era tan cara com si fos feta de pols d'or i no li va servir de res.

El calb que tinc al davant segur que no ven cap producte que faci créixer els cabells, penso, mentre intento

tancar. Però no puc, perquè l'home ja ha posat el peu a la porta.

—No em coneixes, menut? —em pregunta, mentre es fica la mà dreta a la butxaca interior de la jaqueta.

M'amago ràpidament darrere del sabater i passo força vergonya, perquè el desconegut no treu pas una pistola, sinó una targeta. Quan em torno a aixecar, em dona la targeta, que conté un autògraf i una foto, i fins al cap d'una estona no m'adono que el jove dels cabells rossos i llargs de la foto i l'individu que tinc davant meu són la mateixa persona. Em miro aquell home calb i arribo a la conclusió que la foto ha de ser molt antiga. No m'estranya gens que el paper de la targeta ja estigui esgrogueït pels costats.

—Sóc en Jonny Pony! —em diu en un to de veu que em vol fer entendre que hauria de saber perfectament qui és—. Conec els teus pares des de l'època en què es

van estar a Berlín i com que era a la zona he pensat que podria passar a visitar-los.

En Jonny Pony em passa pel davant, deixa la seva maleta a l'entrada, se'n va directament a la sala d'estar, es deixa caure a la butaca preferida del pare, posa els peus damunt de la tauleta i sospira alleujat com si hagués vingut caminant des de Berlín.

—No m'aniria gens malament una cerveseta, menut —diu en Jonny Pony, i em dirigeix una mirada tan apegalosa que em marejo i tot. No suportó que em diguin *menut* o *campió*.

Em giro i aprofito per vestir-me abans d'anar cap a la cuina a buscar-li la cervesa, perquè si realment és un vell amic dels pares, val més que sigui amable amb ell.

Però quan torno a la sala d'estar amb la cervesa, veig que ja s'ha servit. Ha descobert el minibar del pare i ha agafat el whisky més car, em fa l'efecte.

—Vostè també és actor? —li pregunto, per trencar el silenci.

En Jonny Pony em dirigeix una mirada ofesa.

—Realment no saps qui sóc? —em pregunta, mentre se serveix el segon got de whisky.

Jo em limito a remenar el cap, perquè el cert és que no en tinc ni idea.

—De fet no sóc actor, sinó director de cinema. Saps què és això, oi, menut? —em pregunta, com si parlés amb una criatura de pàrvuls.

M'hauria agradat contestar-li que sí, que són aquesta gent que s'asseu davant dels lavabos amb un davantal blanc i un platet per a les propines en una taula.

Però, per descomptat, no l'hi dic per educació i li pregunto:

–I quines pel·lícules ha rodat?

Em torna a dirigir una mirada ofesa i, després d'una estona de profunda mortificació, em respon:

–Segur que coneixes *Zombis al jardí*, *L'assassí disfressat de Pare Noel* o *Ferides purulentes*.

Jo no he vist cap d'aquestes pel·lícules i, tenint en compte els títols que tenen, segur que els pares tampoc no m'ho haurien permès.

–I què se li ha perdut per aquí? –li pregunto.

–Vull rodar aquí la meva nova pel·lícula –em respon en Jonny Pony.

–I com es dirà, aquest cop? *Sang i fetge?* –li proposo, mig en broma, però veig que en Jonny Pony assenteix amb el cap, pensarós, treu un bloc de la butxaca i s’hi apunta el títol.

–No està gens malament, menut! Però aquest cop vull fer una cosa ben diferent: una pel·lícula d’intriga amb agents adolescents.

Dubto que algú hagi rodat mai una pel·lícula al nostre poble, tret del vídeo que va filmar l’Alex amb el seu mòbil quan en Justin va intentar fer un salt de trampolí des de la marquesina del cafè del mercat i va anar a parar a la font de la plaça. A YouTube, el vídeo va tenir 5.025 seguidors, un dels quals era japonès i va deixar un comentari. El seu comentari no el va entendre ningú, perquè era en japonès, però des de llavors tots dos pensen que el seu futur és a Àsia.

L’Alex i en Justin són els meus millors amics. També són els únics, perquè no fa gaire temps que visc aquí. No és que siguin molt espavilats però són dignes de confiança. Vull dir que de vegades ho són.

Abans que tingui temps de preguntar a en Jonny Pony de què anirà la pel·lícula, el pare i la mare tornen de l’assaig.

A l’hora de sopar, la mare encara està emocionada de l’alegria que ha tingut de tornar a veure en Jonny Pony.

El pare, però, no se'l veu tan entusiasmats. Fins i tot l'Anti ha sortit de la seva habitació per sopar i veure el visitant. L'Anti apareix sempre en els moments més inesperats, amb els seus cabells tenyits de color negre que li penjen davant del rostre com una cortina.

L'Anti en realitat es diu Antigone, però la forma abreujada és la que li escau més tenint en compte la seva manera de ser.

Durant el sopar, en Jonny Pony i els pares recorden la temporada en què tots tres van compartir un pis a Berlín. No tinc ni idea de quants xicots va tenir la mare abans que el pare, però calculo que, per ordre

d'aparició, en Jonny Pony deu ocupar algun lloc entre el número 15 i el 20.

–Em sembla que vas ser força més precoç que el teu marit –diu en Jonny Pony, rient, mentre pica l'ullet a la mare en un gest de complicitat.

–De fet, jo vaig ser la seva primera xicota de veritat –diu la mare, i deixa anar una rialleta.

–Sí, es veu que et va esperar durant vint-i-vuit anys –diu en Jonny Pony, i dirigeix una mirada burleta al pare, mentre tots dos riuen encara més fort.

El pare també riu, perquè és actor i sap fingir molt bé. Però jo m'adono que la conversa li resulta desagradable, i no m'estranya gens.

Jo també he tingut fins ara només una xicota: la Lena. La nostra relació va durar exactament cinc minuts, però igualment no m'hauria agradat gens saber que abans havia fet manetes amb una dotzena de nois més.

Molt graciós, Coolman, molt graciós!

Però la veritat és que no tinc gens ni mica de ganes de riure. Aquest Jonny Pony no m'agrada gens i pateixo pel pare.

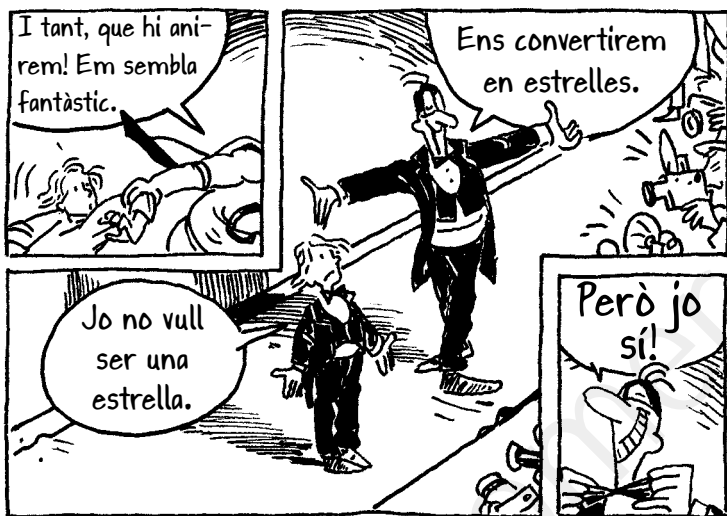
—I com serà la nova pel·lícula? —pregunto per desviar la conversa d'aquell tema tan desagradable.

—Serà una història en què els protagonistes seran nois i noies —respon en Jonny Pony—. Una cosa que no s'ha fet mai! Segur que serà la bomba, un èxit increïble! Rodarem la pel·lícula en format digital i en tres dimensions. Demà farem el càsting allà dalt del turó, a l'escola, i triarem entre els candidats qui interpretarà els papers protagonistes. Jo faré de malvat, però els altres actors han de ser no professionals, volem gent que no tingui res a veure amb el món de l'espectacle, persones autèntiques amb sentiments autèntics!

I mentre diu això observa l'Anti. A mi m'ignora completament.

Llavors recordo haver vist fa uns quants dies un anunci al tauler de l'escola.

—Imagina't, a la teva escola, Kai! —exclama la mare, i em dirigeix una mirada encoratjadora. Segur que li agradaria que participés al càsting, però no tinc la més mínima intenció de fer-ho. Ja n'hi ha prou amb dos actors, a la família. Quan sigui gran prefereixo triar un altre ofici, com ara astronauta o agent secret.

De debò que no tinc gens ni mica de ganes de convertir-me en una estrella. Em resultaria massa esgotador haver de viure sempre perseguit pels caçadors d'autògrafs i els fotògrafs. I, si em fiqués un moment el dit al nas, de seguida en sortiria la foto als diaris!

No, gràcies!

Però m'adono que l'Anti ha mossegat l'esquer, perquè s'ha apartat els cabells del rostre i somriu, i això que ella no somriu mai!

—I quan és el càsting? —pregunta la meva germana.

—Demà al matí —contesta en Jonny Pony, mentre l'assenyala amb l'índex—. I m'alegraré molt de veure't hi, senyoreta.

A qualsevol altre que s'hagués atrevit a tractar-la de *senyoreta* l'hauria fet callar en sec amb un cop de karate, però l'Anti continua somrient.

–Llavors val més que aneu a dormir, així demà estareu ben desperts –diu la mare–. Kai, tu dormiràs amb l'Antigone. En Jonny dormirà a la teva habitació mentre sigui aquí. Així no haurà d'anar a un hotel.

–M'estimo més anar-hi jo, a dormir a un hotel –responc ràpidament, perquè no vull dormir a l'habitació de l'Anti de cap de les maneres.

Tres bons motius pels quals no vull dormir a l'habitació de l'Anti:

1. L'habitació de l'Anti és més fosca que el més fosc dels forats, perquè ha pintat totes les parets de negre, el seu color preferit.
2. L'Anti es desperta cada matí amb la seva música preferida, que és eixordadora.
3. L'Anti té escampada la seva roba interior pel terra de tota l'habitació, perquè diu que no necessita per a res els armaris.

–No et posis així, Kai! Només seran un parell de setmanes –respon la mare, i considera tancat el tema.

Mentre jo rumio què vol dir exactament «un parell de setmanes», en Jonny Pony em somriu de manera malèvola, a tall de venjança per no haver-lo reconegut de seguida. Amb posat abatut, segueixo la meva germana i agafo la roba de la meva habitació.

–Pobre de tu si ronques! –m’amenança l’Anti des del seu llit, gairebé invisible sota els seus llençols negres.

–Bona nit –li responc jo amablement.

Poc després, és ella qui és posa a roncar com un elefant marí refredat.

Però deixem estar el tema dels roncs.

A l’habitació de l’Anti regna la foscor més absoluta. L’única llum és la feble lluïssor de les barretes d’encens, que no fan pas olor de lavanda o de gessamí, que ja resultaria prou marejador, sinó de flors podrides dels pantans i de golfes florides. No tinc ni idea d’on es deu comprar aquestes porqueries. Segurament en alguna pàgina d’Internet especialitzada en articles pudents.

A mitjanit em desperto perquè tinc set. Per aconseguir aigua m’haig d’aventurar fins a la cuina. Per sort, m’he après de memòria la localització al terra de les peces de roba interior de l’Anti com si fossin perilloses mines antipersones. De fet, cal no menystenir el perill que representen.

A les palpentes, aconseguixo arribar del matalàs a la porta a través d’aquella foscor impenetrable sense trepitjar cap sostenidor de l’Anti. En canvi, em clavo un cop al genoll contra el seu escriptori i em faig mal, però la ferida no és greu.

A la cuina, la mare parla amb en Jonny Pony. No em puc estar d’escoltar la conversa d’amagat.

—He vist el teu pare i no tenia bon aspecte. Penso que li hauries de trucar —sento que diu en Jonny Pony.

—I per què li haig de trucar jo? Que em truqui ell —respon la mare.

—Mira que sou caparruts, tots dos! —diu en Jonny Pony.

No he vist mai el meu avi. L'únic que en sé és que viu a Berlín. La mare i ell es van barallar poc abans que jo nasqués. M'agradaria conèixer-lo, però Berlín és molt lluny, i un bitllet de tren em costaria almenys cinquanta euros, una quantitat absolutament fora del meu abast, tenint en compte la paga que em donen.

